

тѣ ся събрахъ въ послѣднія градъ и избрахъ Барекыя Архіепископъ за Папъ, подъ име-то Урбанъ VI. Но негова-та грубость и надменность наскоро накарахъ кардиналы-тѣ да го намразѣтъ. Тѣ провъзгласихъ избора му за незаконенъ, и избрахъ другъ Папъ — Климентъ VII който си установи сѣдалище-то въ Авинонъ. Цѣла Европа бѣше раздвоена мѣжду двоица-та съперницы — Папы, сѣкый единъ отъ които притязаваше че е законный-тѣ землеиъ Намѣстникъ на Христа, и порицаваше и проклинаше другия като вѣроотступникъ, еретикъ и діаволь. Неизбѣжимо то слѣдствие на тѣзи схизмъ бѣше, че церковна дисциплина (порѣдкъ) не съществувавше нигдѣ и духовенство-то, горне и долне, гнусно тлѣяше въ развратъ и распутность, безпримѣрны въ исторіѣ-тѣ. Надменность-та и раскошество-то, тиранство-то и святотатство-то, гордость-та и святокупство-то, симонія та на папы, кардиналы и владыцы, ся сравнявахъ само съ тѣхно-то невѣжество и безобразіе. Най-срамотни и отвратителни пороци прѣобладавахъ насѣждѣ, а добродѣтель не ся намираще никждѣ. “Никога,” казва единъ Френскый историкъ, “посрѣдъ найужасны-тѣ политическы потрясенія, не е имало въ Европѣ по-малко великы хора, никога толкова много виновни и толкова малко праведни, повече злины а по-малко цѣрве за тѣзи злины.”

Вѣроятно е че Чехія не ся е исключавала отъ общо-то правило, нито пакъ нейно-то духовенство